

MATÍ

«Com un clarí canta el gall
i al mig del pati la gent s'aplegava.»
Ai, jo pensava, no fou pas el gall:
era el bronzir d'unes ales.

«Ara el llevant és lluent
i al mig del pati tots van a la una.»
Però no veig el llevant resplendent:
és la claror de la lluna.

«Passen insectes, bronzint;
el somni és dolç i la nit encalmada.
Però els guerrers, si esperaven sovint,
maleirien la teva estimada.»

MISSATGE

Jo us ho prego, senyor,
no vingueu al meu poble:
si mos salzes trenqueu
no és que em facin angoixa.
Vós ja sou ben gentil,
però a casa enraonen.

Jo us ho prego, senyor,
no salteu la muralla:
no és que em facin patir
les moreres trencades.
Ben gentil sou, però
mos germans parlen massa.

Jo us ho prego, senyor,
al jardí no saltéssiu:
tots els sàndals romputs
no em fan mica de pena.
Ben gentil sou, però
la gent diu, i m'esvera.

L'ESPERA INÚTIL

La verdor tranquil·la reposa
als salzes de llevant.
Vas dir-me: «Abans de la nit closa.»
I ja sento ocells refiletant.

Tota la nit l'ombra reposa
als salzes del camí.
Vas dir-me: «Abans de la nit closa.»
I ja llueix l'estel del matí.

HISTÒRIA

Dins el bosc hi ha, morta, una daina lleugera,
i és tota embolcallada d'un herbei blanc i fi.
Hi passava una dama, brillant de primavera,
i un cavaller la vol portar pel seu camí.

Dins els boscos hi ha les petites alzines;
al cor de les obagues una daina morí:
ara tota la volten aquelles herbes fines.
I és la dama que hi passa una flor a mig obrir.

Ella diu: «Cavaller: gentilment, gentilment!
És meu el mocador de clares sedalines,
i els lladrucs del meu gos omplirien el vent.»

LA DAMA

Joncs d'aiguamoll, verda flama,
sovint s'ajupen al vent.
He vist que hi passa una dama,
dolça a la llum de ponent.

L'aigua és negrosa i esquiva,
però hi ha el lotus florit.
La dama, dreta, a la riba
s'està, voltada de nit.

La son no em ve a la parpella,
aquesta nit resplendent:
igual que un jonc, prima i bella,
veig que ella es gronxa lleument.

He clos els ulls, però encara,
damunt el llac de la nit,
sa gorja veig, fina i clara,
igual que un lotus florit.